

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus HUMANIS. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. Vtrum expleta satisfactio Sacramentalis in statu mortifero valeat: & si non valeat, vtrum saltem reuiuiscat per pœnitentiam, & charitatem superuenientem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

Quid spectare debeat Confessor in penitentis impositione...

est in remedium contra futura, debet fieri diversis operibus. Sacerdos autem in penitentis imponendis...

ART. II. III. IV. & V.

De his quatuor articulis supra dictum est q. 89. ubi ostendimus hominem in peccato mortifero...

Utrum expleta satisfactio sacramentalis in statu mortifero valeat. Et si non valeat, utrum saltem renouet per penitentiam & charitatem superuenientem?

Implens penitentiam in mortali, non satisfacit debito peccati coram Deo.

Respondeo & Dico Primò: Qui implet penitentiam iniunctam in statu peccati mortalis, etsi satisfaciat præcepto Sacerdotis, non tamen satisfacit pro debito peccati coram Deo.

QVÆSTIO XV.

De his, per que fit Satisfactio.

ARTICVLVS I.

Utrum Satisfactio debeat fieri per opera pœnalia?

Affirmatur.

Respondeo Affirmatiuè. Quod probari potest. Primò, Quia passim Scriptura, dum meminit penitentiam, proponit opera pœnalia. Secundò, Quia satisfactio fit in vindictam peccatorum: vindicta autem sonat pœnam.

tiâ, & remissionem culpæ: est enim veluti cõplémentu iustificationis, per quod omnis inæqualitas tollitur. Satisfacit tamẽ præcepto Sacerdotis: nam sicut alijs plerisque præceptis satisfacere potest in statu peccati, ita etiam huic, præsertim cum actus virtutum, scilicet orationem, ieiunium, & elemosinam, quibus fit satisfactio, extra gratiam præstare possimus: quò fit, ut iste postea non teneatur illam penitentiam repetere.

Satisfacit tamen præcepto confessoris.

Dico Secundo: Probabile tamen est, hanc satisfactionem renouere per gratiam superuenientem, quamvis ea quæ sponte assumitur, non renouiscat. Ita Caietanus Opusculo de Satisfactione q. 2. Petrus Soto lectione 2. de satisfactione sub fine. Victoria q. 201. & alij complures.

Renouiscit illa satisfactio per gratiam superuenientem.

Probatum Primò: Quia, etsi sacramentalis satisfactio, dum impletur, non sit grata Deo ex opere operantis, est tamen grata ex opere operato, id est, ratione operis externi ex institutione Christi vim habentis: applicat enim Christi merita ad remissionem pœnæ temporalis: ergo habebit suam efficaciam, quando fuerit homo capax: sola enim incapacitas hominis impediebat, quò minus illa Christi merita sacramentali satisfactio applicata haberent effectum: sublata ergo hominis indignitate erunt efficacia, sicut dictum est de alijs Sacramentis. Secus est de satisfactioe nõ sacramentali, quia hæc solum ex opere operantis potest placere: quando ergo operans displicet, ipsa non potest esse accepta.

Probatum Secundo: Ecclesia numquam fuit sollicita, ut penitentes repeterent penitentiam, quam in peccato expleuerunt: videtur ergo sentire, illam prodesse salte post conuersionem: alioqui monendi fuissent penitentes, ut rursus penitentiam iniunctam præstarent, ne post hanc vitam diras pœnas luant.

tiones solum conuincere opus pœnale esse maxime accommodatum, propriissimeque dici satisfactorium; & ideo ordinariè imponendum; non tamen, quin per alia opera meritoria etiam possit satisfieri. Vnde

Notandum est: Tribus modis posse nos satisfacere.

Primò, Debitam pœnam sustinendo; sicut satisfacit qui ob crimen plectitur capite: sic satisfacit in Purgatorio. Sed hoc potius dicitur satisfactio, quàm satisfactio: nam hic non habetur ratio patientiæ interioris, sed solum externæ perpeffionis.

Tribus modis possumus satisfacere.

Secundo, Merendo pœnæ condonationem: idque dupliciter. Primò, directè & immediatè: ut dum quis in statu gratiæ pro peccatis suis laboriosa & molesta facit opera; v.g. dum ieiunat, gerit cilicium, cubat humi, dat elemosinam. Huiusmodi enim operibus, eò quòd pœnalia sint, & sponte suscipiantur, mereamur directè maiorem pœnã nobis remitti. Nam illa promptitudo quæ quis sibi infligit pœnam, ut alteri pro iniuriã satisfaciatur, pluris aestimatur, quàm si quadruplum ab alio inflictam sustineret. Hæc proprie dicuntur satisfactio.

Satisfaciendo.

Merendo pœnæ condonationem.